

Бойчо не можеше да откаже на молбата ѝ. Тя имаше право. Послѣ, и нему бѣше приятно, и той самъ бѣше жъденъ, да подѣли душата си съ единъ любимъ човѣкъ, съ едно отзивчиво сърдце; въспоминанията за минали страдания, за прѣтеглени нещастия, иматъ нѣкаква особенна прѣлестъ, когато се изливатъ въ минути на щастие. Бойчо расправи просто, но не сухо и бѣжипката, кѣкто вчера на комитета и по-послѣ на Викентия, приключенията си отъ когато остави Бѣла-Черква. Въ янитѣ дѣтски очи на Рада живо се отражаваха вълненията на душата ѝ, при слушането имъ; той прочиташе ту страхъ въ тѣхъ, ту милость и участие, ту тържество и радостъ; тя гълташе всѣка негова дума, тя прѣживяваше и прѣчувствоваше всичко и не сваляше отъ него погледъ, който го сладко горѣше и упиваше.

— Ахъ Бойчо, нѣкой те прѣдаде! извика тя безпокойно, когато разказътъ дойде до нападането на Огянова въ Алтжновското ханче отъ турцитѣ.

— Не знамъ, не смѣмъ да окривявамъ българинъ. Може би самъ се издадохъ въ турското кафене съ нѣкаква неблагоприятна обноска.

— Послѣ? питаше нетърпеливо и рзвълнувано тя

— Азъ чухъ изъ стаята си стѣпките на турцитѣ и разбрахъ, че идятъ за мене, и ми притъмнѣ прѣдъ очитѣ. Виждахъ, че надѣжда нѣмаше: бѣхъ изгубенъ... Извадихъ револверътъ си и се спрѣхъ задъ вратата. Шестъ крушума имахъ: петътѣ шѣхъ да подаря тѣмъ, а шестиятъ оставихъ за мене...

— Боже, Боже! Какви минути, а азъ не знаехъ, може—би съмъ се смѣяла тукъ.

— Ти трѣбва да си се молила, Радо, защото Богъ се пакъ умилостиви и ме избави отъ явна гибелъ.

— Той е направилъ чудо, Бойчо?

— Да, чудо, ако щешъ. Той заслѣпи турцитѣ. На мѣсто да влѣзатъ въ морта стая, тѣ влѣзоха въ първата